

lezy správních úřadů nebo veřejných orgánů ve věcech veřejného práva vydané, pokud je exekuce před soudy přípustná, pod čís. 13: platební příkazy a výkazy nedoplatků o přímých daních a poplatcích a přírážkách podle předpisů o tom platných vykonatelných, pod čís. 14 pak pravoplatná rozhodnutí úřadů a veřejných orgánů v čís. 10 a 12 uvedených, jimiž se ukládají peněžité tresty, pokuty nebo náhrada nákladů řízení. Tento předpis byl doplněn novelou čís. 23/1928 čl. IV čís. 19, že titulem exekucním jsou platební výměry o pojistném nositelů sociálního pojištění, které jsou podle platných předpisů vykonatelné. Podle § 404 odst. (6) zák. o přímých daních může být povolena exekuce nejen pro samu daň s přírážkami nebo pro poplatek, nýbrž i pro výlohy upomínek a exekuce. Zákonodárce nelze vůbec podkládati úmysl, že by pro vymáhání nákladů upomínek měly být za účelem zavedení soudní exekuce opatřovány vedle výkazu nedoplatků ještě zvláštní exekucní tituly o tom, že náhrada výloh těch byla poplatníku pravoplatně předepsána, tím méně, že by se měly takové výlohy dobývatí pořadem práva. Podobně se to má s výlohami jiných veřejných orgánů, než těch, které vymáhají daň. Zákonem o sociálním pojištění soukromých zaměstnanců čís. 26/1929 byl za exekucní titul prohlášen výkaz nedoplatků pro pojistné z úroky. Zákon nezmiňuje se tu ovšem výslovně o výlohách, které povinný jest zavázán nahraditi podle § 96 statutu. Ale lze jej vyložití extensivně i na případ dobývání nedoplatků výloh ústavu nebo jest použití obdobně § 404 zákona o přímých daních. Úmyslem zákonodárce bylo zajisté, by soudní exekucí bylo lze vymáhati příspěvky i příslušenství t. j. úroky z prodlení, poštovné a jiné výlohy na základě jednotného exekucního titulu. Nelze se domnívati, že se zákonodárce chtěl uchýliti od zásady § 404 zákona o přímých daních, podle něhož se takové výlohy dobývají stejně jako sám hlavní závazek, tedy při příspěvcích k sociálnímu pojištění soukromých zaměstnanců pro případ stáří a invalidity u všeobecného pensijního ústavu na základě výkazu nedoplatků. Nařídil-li zákon ten hově zásadě § 67 odst. (5) a § 66, že povinnost placení příspěvků není závislá na předpisu a že jest je platiti měsíčně předem, by se pojistné vymáhalo na základě výkazu nedoplatků, a nenařídil-li při tom, by se výlohy předpisovaly zvláštním výměrem, nýbrž stanovil jen všeobecně povinnost k jejich náhradě v § 96 statutu, lze z toho souditi, že nechtěl při soudní exekuci rozeznávati, zda jde o pojistné s úrokem či o výlohy. Rekursní soud tedy neprávem má za to, že podle výkazu nedoplatků nelze povolití soudní exekuci pro výlohy pensijního ústavu, nýbrž jen pro příspěvek s úrokem. Nesprávnost předpisu výloh může povinný uplatňovati jen pořadem správním.

Čís. 11664.

O návrhu dědice, přihlásivšího se k pozůstalosti po fiduciárním dědicovi, za pozůstalostního řízení o substituční podstatě, by polovice mrtvého a živého inventáře a zásob byla jako vlastnictví pozůstalosti fiduciárního dědice vyloučena ze stavu aktiv substituční pozůstalosti a by do stavu pasiv této pozůstalosti byla pojata náhrada za část pozůstalostních dluhů a poplatků zaplacených fiduciárním dědicem, kte-

rézto nároky dědic, přihlásivší se k substituční pozůstalosti, neuznal — nelze jednati v řízení o substituční pozůstalosti, nanejvýš, neučinil-li navrhovatel jako pozůstalostní věřitel návrh na oddělení jmění podle § 812 obč. zák. Řečených nároků může se navrhovatel domáhati pořadem práva.

(Rozh. ze dne 13. května 1932, R I 318/32.)

Dědičky, přihlásivší se k pozůstalosti fiduciární dědičky, navrhly v pozůstalostním řízení o substituční pozůstalosti, by náhradnímu dědici bylo uloženo nahraditi pozůstalosti po fiduciární dědičce přihlášenou část pozůstalostních dluhů a by byla vyloučena ze stavu aktiv substituční pozůstalosti ideální polovice hospodářského příslušenství a zásob uvedených v soupisu. O b a n i ž š í s o u d y návrhy zamítly.

N e j v y š š í s o u d odkázal navrhovatelky s jich návrhy na pořad práva.

D ů v o d y:

V pozůstalosti po Josefu Š-ovi, zesnulém se zanecháním posledního pořízení, bylo po úmrtí fiduciární dědičky Ludmily Š-ové zahájeno znovu pozůstalostní řízení a k dědictví se přihlásila fideikomisární substitutka Josefa B-ová ze závěti výmínečně. Bylo tedy podle § 120 nesp. říz. projednati pozůstalost jen s ní jako s přihlášenou dědičkou. Za pozůstalostního řízení učinily však stěžovatelky, které se přihlásily jako dědičky ze zákona výmínečně k pozůstalosti po fiduciární dědičce Ludmile Š-ové, návrh jménem této pozůstalosti, by polovice mrtvého a živého fundu a zásob byla jako vlastnictví pozůstalosti Ludmily Š-ové vyloučena ze stavu aktiv substituční podstaty zůstavitelovy a do stavu pasiv byla pojata částka 13.008 Kč jako náhrada za část pozůstalostních dluhů a poplatků zaplacených Ludmilou Š-ovou. Leč přihlášená dědička Josefa B-ová nároky ty neuznala. Bylo-li tomu tak, nebyl pozůstalostní soud ani povinen ani oprávněn dále jednati a rozhodovati o návrzích stěžovatelek, jež nebyly jako dědičky po Ludmile Š-ové vůbec účastnicemi pozůstalostního řízení o substituční podstatě po Josefu Š-ovi zejména, any neučinily ani jako pozůstalostní věřitelky návrh na oddělení jmění podle § 812 obč. zák. a pozůstalostnímu soudu náleželo, jak bylo již řečeno, projednati pozůstalost jen s přihlášenou dědičkou jako jedinou účastnicí pozůstalostního řízení. Tím ovšem není řečeno, že stěžovatelky pozbyly práva domáhati se svých nároků pořadem práva. Pořad ten jim zůstal zachován, neboť se nemohly jen v cestě nesporné domáhati tohoto práva, nejsouce účastnicemi pozůstalostního řízení. Trpí proto i napadené usnesení i usnesení prvního soudu zmatečností podle § 41 d) zák. čís. 100/31 sb. z. a n. a bylo se proto na dovolací rekurs usnésti podle § 41 poslední odstavec a § 43 odst. (2) uvedeného zákona, jak se stalo.

Čís. 11665.

Prodej losů na splátky (zákon ze dne 30. června 1878, čís. 90 ř. zák.).

O splátkový prodej losů jde, nemá-li kupní cena býti zaplacená najednou, nýbrž po částkách, bez rozdílu, zda jsou splátky předem pevně